

Vore unge Piger.

Det kan ikke være andet, end at det Indblik, som vi ved den sidste Tids Begivenheder har faaet i, hvad der skjuler sig under Overfladen af mange tilsyneladende uskyldige og ærbare Ungepigetilværelser, har maattet fremkalde de alvorligste Tanker hos alle, som mere eller mindre direkte har med den kvindelige Ungdoms Opdragelse at gøre. For det tør vel betragtes som givet, at det, der ved den Sauvletske Sag er kommet frem — om end i sin Art noget enestaaende — dog bringer Bud om herskende Stemninger og Tilstande hos en ikke lille Del af vor Bys kvindelige Ungdom.

Og er det saaledes, saa trænger ikke blot det Spørgsmaal sig paa: Hvordan skal vi forebygge noget lignende i Fremtiden? men saa spørger vi ogsaa med Angst: Hvad Skyld har vi i det, der er sket, hvad har vi gjort, hvad har vi forsømt at gøre?

Denne Følelse af Skyld og Ansvar hos de ældre er vistnok stærk, men de fleste af deres Selvbekrejdelse rammer ikke, hvor de skulde ramme. De burde have været strengere, mener de, forbudt de unge Piger at læse de nymodens Bøger og Blade, forbudt dem at færdes saa frit — og saa glider Selvbekrejdelseerne umærkelig over i Anklager mod „Tidsaanden“: det er den, der bærer den egentlige Skyld for det skete. Eller man springer helt Selvbekrejdelseerne over og skyder Skylden paa „Forholdene“, paa de unge Kvinders naturlige Kærligheds-trang, der savner Tilfredsstillelse, fordi Kvinderne er saa mange og Mændene saa faa, og det er saa dyrt at gifte sig.

Det ene er ligesaa forkert som det andet. „Tidsaanden“ og „Forholdene“ *alene* har ikke kunnet fremkalde og kan ikke forklare den Kendsgerning, at halvtredsindstyve unge Piger af god Familie kaster sig i Armene paa en dem ganske ubekendt Mand, der viser sig at være en genem Forfører af den lettest gennemskuelige Art. Her har vi *Mennesker* at regne med, ikke Forhold, Mennesker, unge Kvinder, som har handlet i Uvidenhed og derfra stammende Letsindighed.

Og denne Uvidenhed, denne Letsindighed, for den bærer vi Skylden, vi, der har opdraget dem.

Er det maaske ikke vor Pligt at tillempe og udruste dem saaledes, at de passer til den Verden, de skal leve i, med dens Tidsaand og Forhold? Er Verden fuld af en usund Litteratur, der uundgaaelig falder dem i Hænderne, saa har vi at udvikle dem saaledes, at de kan taale at læse den. Har Livet formet sig saaledes, at de unge Piger maa færdes frit, saa har vi at gøre dem skikkede til Friheden og til Frihedens Ansvar. Er Livet netop nu vanskeligt for de unge Kvinder, fordi en naturlig, berettiget Følelstrang ofte til en Tid maa neddæmpes eller gives en anden Retning, saa har vi at hjælpe dem med